

HÉTÓRÁS KÜZDELEM EGY HARCSAÓRIÁSSAL.

Írta : SCHENK JAKAB.

ETT SZALAD egy forintom!... CZINÁK FERI ajkáról kelt ily szóval a keserű panasz, valahányszor — nagy ritkán ugyan — melléje lőtt a nyúlnek. Pedig nem volt közönséges «*kilóvadász*». Sőt! Csak az volt a baja, hogy lobogó vadászszenvédélye hatványozottan fordított arányban állott szűkös anyagi viszonyaival, s ezért állandóan ott lebegett előtte a rém — a vadászbérlet esetleges elvesztése. Ily módon minden elébe kerülő vadban azt a néhány garast látta, a melyet a vadászbérlet megújításához kell összekuporgatnia, s ezért vált szokásává a vadat nem a nevéen, hanem a piaczi ára szerint megnevezni.

Igyekezett is minden módon garashoz jutni. Ha nem jövedelmezett a vadászat, akkor neki állt pusztá kézzel halat fogni — ő, a ki még úszni se tudott. S ebben oly ügyességre tett szert, hogy még a leg-ravaszabb pontyot is meg tudta fogni. Valahogyan kitapasztalta — tán a gázlókon való óvatos átkelések alkalmával, hogy jó meleg időben, különösen áradások idején a pontyok és süllők szívesen elfekszenek a sekélyebb vízben. Szembefordulnak a vízfolyás irányával, s ebben az irányban történő gyöngye érintésekre nem reagálnak.

A mikor egy ilyen lustálkodó pontyra bukkant, elkezdte azt simogatni és a part felé terelni. Hatalmas mancsaival lehetőleg gyöngéden megtapogatta a hátát s az oldalát, a mire a ponty kissé fölemelkedett és kéjesen odadörgölődött a simogató tenyérhez, akár csak a duruzsoló macska. CZINÁK ilyenkor mindig kissé odább toltta, s így lassanként a part felé terelte. Egész simán ment a dolog, addig a míg térdig érő vízbe nem jutottak. A hal itt tűrte még a simogatást, de csökönyösen megállott, és a leggyöngé-

debb simogatással sem volt rábirható arra, hogy a sekélyebb vízbe menjen. Ez volt a döntő pillanat. Hirtelenül megragadta a pontyot — egyik kezével a kopoltyúnyílásoknál, a másikkal a hátsó hasuszóknál — oldalára fektette, és ugyanabban a pillanatban teljes súlyával rávágódott. Az összes izmait egyszerre megfeszítő ponty ekkor az egyetlen szabad irányba — a partra pattant oly sebességgel, mintha parittyából dobták volna. A süllőket az említett fogás pillanatában egyidejűleg meghajlította, úgy hogy homorú oldalukkal feléje fordultak, s akkor ezek is teljes erővel a partra perdültek. Ott ugyan gyakran jutott érintkezésbe ezek tüskéivel, de oda se neki! a nem ritkán 10 kilós halak ára enyhe ír volt a fájdalmas sebekre.

Sok «forintot» halászott ki ily módon a Kőrösből, sok «forintot» és «koronát» lőtt annak árterületein, mert senki se ismerte úgy a vad szokásait, senki se tudta azt annyi fortélylyal megtéveszteni, belopni, kitűzött irányban hajtani mint ő. Igazi pákász volt, s ha abban az időben élt volna, a mikor még beláthatatlan mocsarak és járhatatlan ingoványok borították a Hármas-Kőrös mentét, úgy bizonyára ott lett volna a pákász tanyája, a hol már a nemes kócsagok és darvak is biztonságban érzik magukat, s a hol senki se kérte volna számon a vadászjegyet és vadászbérletet.

Mindezt azért kellett előrebocsátanom, mert tartok tőle, hogy kevesen hiszik majd el a következő, valóban megtörtént históriát, mely arról szól, hogy teremtett ember megszakítás nélkül álló hét óráig birkózott egy óriási harcsával, mert megszakadt volna a szíve látván, hogy «ott uszik ötven pengőm», — a vadászbérlet árának szinte a fele.

Ugy kezdődött a dolog, hogy kubikgödrök fűzéseinek védelme alatt épen «két koronát» vagyis két réczét igyekezett belopni. A mint átugrott egy körülbelül 1¹/₂ méter széles árkon, a «két koronára» irányzott szeme mégis észrevette, hogy az árokból valami nagy állat igyekezik kifelé a szabad Kőrösbe. Minthogy ez több koronának ígérkezett, pillanat alatt megfordult, rálőtt, és a gondolat sebességével bennt termett az árokban. Bánta is ő, hogy czethal avagy emberevő czápa, de el nem engedi!

A lövéstől némileg elkábult állat épen neki ment, kiemelte fejét a vízből, s ekkor CZINÁK egy szerencsés fogással megkapta. Fegyverét átvette annak vaskos testén, s görcsösen magához szorította. A mint kissé fölocsudott és lefolyt róla az a vízözön, a melylyel a veszettül csapkodó állat elborította, repeső örömmel nézte a karjai között tartott óriási harcsát, melynek hatalmas bajusza ostorként csapkodott a feje körül.

Ez reggel kilencz órakor történt.

Megkezdődött a kétes kimenetelű harc. Mert megfogni ugyan megfogta a harcsát, de egyelőre még nem tudja mitévő legyen vele. A keze nem szabad, tehát meg nem ölheti, a magas és meredek árokparton föl nem vonszolhatja — hiszen így is alig tud megállani, ember pedig sehol sincs. Hiába szorongatja a harcsa vaskos nyakát — kopoltyúval lélegzik, s így nem fojthatja meg. Egyelőre csak azon igyekezett, hogy a sikos testű hal egy őrizetlen pillanatban ki ne szabaduljon. Mert a harcsa féltette még a vízben volt, s hatalmas farkával ugyancsak csapkodta a vizet, minden csapásnál feldöntéssel fenyegetve CZINÁK-ot. Igaz, hogy majd megszakadt a dereka az ellenállásban, de azért hamarosan készen volt a haditeranggal, sőt kiszemelte már azt a fűzfát is, a melyhez majd hozzá köti a harcsát.

Az árvíz épen apadóban volt, s a kubikgödrök vize nagy sebességgel rohant az árkon keresztül a szabad Körös felé. Ez a helyzet kedvezett a harcsának, de gyöngítette CZINÁK ellenállását, sőt azzal a veszélylyel fenyegette, hogy lassanként kiszorul a szabad Körösbe, a hol már nemcsak reménytelen a küzdelem, hanem egyenesen életveszélyes.

A legfontosabb dolog tehát a megfordulás, s ebben CZINÁK kitünő taktikát követett. Előre látta, hogy a kopoltyúval lélegző hal majd a vízbe fog kíváncozni. Mikor azután észrevette, hogy a harcsa már nem tolja, hanem lefelé a vízbe húzza, elfogadta az ily módon följánlott fegyverszünetet, a mely alatt a harcsa mindig nyugodtabban viselkedett. CZINÁK minden ilyen pihenő alatt kis fordulatot végzett oldalt, s a mikor a térdig érő iszapban jól megvetette a lábát, ismét kiemelte a harcsa fejét a vízből, és tovább folytatta a fullasztást. Kölcsonös támadással és fegyverszünettel így ment ez sokáig, míg CZINÁK végre megtudott fordulni s most már fölényben volt.

Az árok végén, úgy 15 méter távolságban, közvetlenül a part aljában állott egy fűzfa; ha addig kibirja, és odáig el tudja vonszolni, akkor majd megkísérli a harcsát ahhoz hozzákötözni. Mert azt már is érzi, hogy addig nem bírja ki, hogy a harcsa a karjai között muljon ki.

A visszafelé vonszolást az eddig bevált taktikával végezte. Minden pihenő után néhány araszszal hátralépett, jól megvetette a lábát, s azután megint kiemelte a hal fejét a vízből. Igaz, hogy a harcsa már nagyon oda volt, több ízben rosszul lett, és aznapi bőséges táplálékával végigöntötte támadóját, de CZINÁK-ot is már nagyon megviselte az órákon át tartott harcz. Néha már az ájulás környékezte, karjai teljesen elzsibbadtak, de megrogyott inakkal is folytatta a küzdelmet, a míg végre odajutott a megváltó fűzfához.

Előbb nagyot pihent, s utána lehető erőkiméléssel jó sokáig a víz fölött tartotta a harcsát. A mikor ez már észrevehetőleg meggyöngült, egyik lábával átlépett annak testén, ráült, majd végső erőmegfeszítéssel széles mellével odaszorította a fűzfa derekához, melyet jobb karjával hirtelenül átkulcsolt. Balkeze a fegyverrel ily módon szabad lett. Most már némileg ura volt a helyzetnek, de sietni kellett, mert félkarral sokáig nem bírja, a harcsa pedig annyira fészkelődött, hogy teljesen ledörzsölte a fűzfa kergét.

Óvatosan leeresztette a fegyver egyik kakasát, a mely az egész küzdelem folyamán föl volt húzva, és most már határozottan életveszélyessé vált, mert ha elsül, akkor a sárral megtöltött csövet szétdobja. Félkézzel leoldotta a puskaszíjjat a csőről, s keserves

kínlódás után áthúzta azt a harcsa kopoltyúján; majd átvette a fűzfa derekán és bekapcsolta a puskagynál levő hurokba. A harcsa tehát meg volt kötözve.

Most végre valahára elereszthette a harcsát, s ledőlt pihenni. A hihetetlen küzdelem után csak úgy szakadt róla az izzadság, karjait alig tudta megmozdítani, lábai elgémberedtek s félórai pihenő után is csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudott fölkelni, hogy kocsit hozzon a harcsa elszállítására. Nem is csoda! Mert ekkorára már délután négy órára járt az idő, vagyis *teljes hét óra hosszat tartott a küzdelem.*

A továbbiakról már kevés a mondani való. Az öles természetű, óriás erejű, edzett CZINÁK két hétig őrizte az ágyat — *izomláz következtében.* Még a sűrűn alkalmazott őskori masszázs — jól összetapostatta magát valakivel — se tudta korábban helyrehozni.

Mindéz azonban nem bántotta. Vagy ötven forintot árult a halból, a mely majd három méter hosszú volt, és kizsigerelve 63 kilót nyomott. Biztosítva volt a jövő évi vadászbérlet.

Manapság talán CZINÁK se tudná még egyszer végig küzdeni ezt a harcsot. Bár utóbb mindig kevesebb és kevesebb «forintnak» lőtt melléje, egyszer mégis csak ellicizálták előle a vadászbérletet — még örülnie kellett, mikor megkapta a szerény hivatal-szolgai állást. Most fokozott buzgalommal fűti a kályhákat, mikor leesik az első hó. Hej pedig de szívesen forgolódna ilyenkor odakünn, a mikor annyira csábítók a külön-féle «forintok» csapásai a friss hóban.

